

stranou. To právo by měl jen v případě čl. XXXIII uvoz. zák. k c. ř. s., o něž se však nejedná.

Nejvyšší soud zrušil napadené odmítací usnesení rekursního soudu a uložil mu, by o odvolacím rekursu Dr. M-a dále po zákonu jednal.

Důvody:

Rekurs jest opodstatněn. Jest všeobecnou zásadou zákona, že jest recurs přípustný proti všem usnesením soudu první stolice, pokud zákon sám recurs výslovně nevylučuje (§ 514 první odstavec c. ř. s.). Nemůželi podle § 72 druhý odstavec c. ř. s. býti napadeno opravným prostředkem rozhodnutí, jímž bylo propůjčeno straně právo chudých, platí toto ustanovení právě, že jde o výjimku z § 514 první odstavec c. ř. s., jen pro případ v zákoně myšlený, pro případ, o němž pojednává ustanovení § 65 c. ř. s., při čemž ovšem nesejde na tom, zda usnesení povolující právo chudých bylo vydáno soudem první stolice, či na recurs soudem rekursním. Jde-li však o výjimku ze zákona, nelze ustanovení § 72 druhý odstavec c. ř. s. užití obdobně, jak se mylně domnívá rekursní soud, i v případě, kde se rozhoduje o tom, zda zaniklo právo chudých, jehož bylo zákonitým způsobem dosaženo (§ 68 první odstavec c. ř. s.). Tu vystupuje v popředí zájem veřejný, jak patrně z toho, že jest soudu vysloviti zánik práva chudých i z moci úřadu, zlepšili-li se majetkové poměry strany za řízení, takže není tu podmínek § 63 první odstavec c. ř. s. Nelze proto říci, že chtěl zákonodárce vyloučiti přípustnost opravného prostředku po rozumu § 72 druhý odstavec c. ř. s. i tehdy, když nebylo vyhověno návrhu na zánik práva chudých, a nešlo o souhlasná usnesení nižších soudů (§ 528 c. ř. s.). Názor ten má oporu i v literatuře (viz Horovo čsl. civ. procesní právo sv. II str. 104, kde se praví výslovně, že bylo-li odněti práva chudých odepřeno, je recurs přípustný podle § 514 c. ř. s.). Mylným jest i názor, že advokát zřízený podle § 63 čís. 3 c. ř. s. jako zástupce chudé strany není oprávněn ke stížnosti do rozhodnutí o zániku práva chudých. Jeho oprávnění ke stížnosti kotví právě v tom, učiniti návrh na vyslovení zániku práva chudých, kteréžto právo mu přísluší po rozumu zákona, jak přiznává sám rekursní soud (srov. čl. XXXIII uvoz. zák. k c. ř. s. a Neumann str. 642). Právo ke stížnosti jest přiznati, právě že jde i o veřejný zájem, nejen stranám, nýbrž i jiným osobám, jichž zájmů se napadené usnesení dotýká. K nim patří i advokát, zástupce chudých.

Čís. 8622.

Bylo-li jednání obmezeno na důvod žalobního nároku, jest námitku promlčení vznést za jednání v první stolici o důvodu žalobního nároku.

(Rozh. ze dne 17. ledna 1929, Rv II 77/28.)

Žalobní nárok na náhradu škody uznal procesní soud první stolice důvodem po právu. Odvolací soud napadený mezitímní rozsudek potvrdil. Nejvyšší soud nevyhověl dovolání a uvedl v otázce, o niž tu jde, v

důvodech:

Odvolací soud právem považoval námitku promlčení, teprve v jeho řízení, nikoli v řízení soudu první stolice přednesenou za novotu podle § 482 c. ř. s. v odvolacím řízení nepřipustnou. Nelze tedy se jí obírat podle § 503 c. ř. s. ani v dovolací stolici. Dovolatelovo mínění, že námitku tuto může ještě vznést proti výši požadované náhrady, nemá opory v zákoně, na který se dovolatel ostatně ani neodvolává. Námitka promlčení zasahuje právě jsoucnost nároku, důvodnost její musí být tedy vyřízena při odděleném projednání (§§ 189 a 393 prvý odstavec c. ř. s.) žalobního nároku vzhledem k jeho důvodu, kdežto při jednání o výši nároku, předpokládajíc pravoplatné rozhodnutí mezitímním rozsudkem, bránila by jednání o námitce promlčení pravomoc mezitímního rozsudku (§ 411 c. ř. s.).

Čís. 8623.

Neupozornil-li právní zástupce klienta, kupujícího nemovitost, by nevyplácel kupní cenu, dokud prodatel nesplní svůj depurační závazek, jest mu práv náhradou škody do výše předčasně vyplacené kupní ceny.

(Rozh. ze dne 17. ledna 1929, Rv II 180/28.)

Žalobci uzavřeli v kanceláři žalovaného notáře kupní smlouvu, již koupili od Leona U-a část stavební plochy za 17.730 Kč. U. se zavázal dáti na svůj náklad vymazati veškeré dluhy váznoucí na odprodané nemovitosti a zaplatiti dávku z přírůstku hodnoty. Koncipient notářův Dr. M. neupozornil žalobce, by nevypláceli U-ovi kupní cenu, dokud nebudou předloženy depurační listiny. Žalobci pak skutečně vyplatili kupní cenu U-ovi, nevyčkavše předložení depuračních listin. Dříve, než byla podána knihovní žádost o odepsání odloučené části nemovitosti, bylo vloženo na celou nemovitost zástavní právo pro pohledávku 200.000 Kč v pořadí poznámky zamýšleného zavazení, napotom došlo k exekuční dražbě, při níž vyšel vymáhající věřitel částečně na prázdno. Vymáhající věřitel zažaloval pak schodek proti žalobcům a spor vysoudil. Ježto prodatel neprovedl depuraci, domáhali se žalobci na něm depurace žalobou, již vysoudili, avšak útraty sporu byly nedobytnými. Žalobou, o niž tu jde, domáhali se žalobci na žalovaném notáři zaplacení 45.804 Kč 71 h jako náhradu škody, jež jim byla způsobena jednak tím, že je koncipient žalovaného neupozornil, by nevypláceli prodávateli kupní cenu, dokud nebudou předloženy depurační listiny, jed-